

Ige: 1. Sám. 1,1-20

1Péter 5, 7 „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van reátok.”

Ma időzünk még egy kicsit a múltkor elkezdett témánál, amit a „házasság hetének” jegyében kezdtünk. A múltkor a házasság bibliai alapjait vizsgáltuk a teremtés történetén keresztül.

Ma arról lesz szó, hogy mit tanít nekünk a Biblia a családról.

Ha gyerekek jönnek hozzánk, akkor megfigyeltem, hogy rövid időn belül valakinek biztos eszébe jut, hogy „bújócskázunk!” (Én ennek a lakásban - bizonyos létszám felett - nem nagyon szoktam örülni). Talán azért szeretik ezt játszani, mert nagyon izgalmas dolog egy másik család életébe közelebbről bepillantani, sőt a legrejtettebb zugokat is felfedezni.

A ma felolvasott Ige egy család otthonának ajtaját nyitja ki előttünk. Ha csendben elbújunk azt is meglátjuk, és halljuk, amit a háziak nem szívesen mutatnának meg másoknak. Halljuk két asszony veszekedését, gondolataikat és azt, hogy ezekre milyen megoldást kerestek és találtak.

1. Először is kiderül, hogy Isten rendjét nem érdemes figyelmen kívül hagyni. Tudniillik, hogy egy férfinak és egy nőnek kizárólagos szövetsége a házasság. Ott mindenki más, aki ebbe beletolakszik, csak kárt okoz. Persze, abban a korban ez így volt szokás, és egy férfinak ez rangot is jelentett. De ez egy torz családmóddal volt a teremtéshez képest. Mint, ahogy ma is torz együttélési formák váltak elfogadottá a teremtési rendhez képest (divatos szingliség, élettársi kapcsolat, azonos neműek kapcsolata). Ezekből aztán csak a baj van. Mint, ahogy itt, a történetben is az lett.

Volt egy férj: Elkána. Volt egy feleség: Anna. Szép egység lett volna közöttük, de megzavarta őket egy másik feleségnek Peninnának a jelenléte. Tehát divat ide, divat oda, jobban járunk, ha ragaszkodunk a teremtett rendhez.

2. Azt is fontos látnunk, hogy egy istenfélő ember csak egy másik istenfélővel érti meg igazán egymást. Peninna és Elkána sehogy sem értették meg egymást. Másak az értékeik, mércéik, szempontjaik. Kérték tőlem pár napja, hogy mondjak valami jó praktikát, amivel éveken át jó lehet egy házasság. Vannak ilyenek, amik segíthetnek, de ha egyik az értékeink, egy az a „koordinátarendszer”, amiben tájékozódunk, akkor az már jó alap egy családi élethez.

3. Van ennek a családnak egy nagy szüksége. Mert hívő családban is vannak gondok, nehézségek, szükségek. Az a gondjuk, hogy nem született Annának gyermeke. Ezt szégyennek élték meg. Peninna igyekezett is emiatt mások előtt Annát megszégyeníteni. Pedig nem tehetett róla, csak csendesen tűrte ezt a helyzetet.

Arra érdemes most figyelni, hogy erre a problémára Istennél kerestek megoldást! Mert hozzá nemcsak vallásos kérdésekkel lehet fordulni. Úgy jó, ha az egész életünk a vele való közösségbe van elrejtve. Sok családban vannak ma is nagyon nagy szükségek, hiányok (kenyér nincs, munka nincs, beszélő viszony, egészség...) De ha valami hiányzik, akkor az a legjobb, ha megyünk a Gondviselő Istenhez, aki a tökéletes ajándékok adója, elmondjuk neki, és tudjuk, jó kezekben van az ügyünk. Ha megadja tőle fogadják el, ha nem, azt is, hogy így látta jónak. Ettől nem függhet az Istenhez való ragaszkodásunk: „Mind jó, amit isten tészén...Örömben, keresztben mind nyilván megmutatja, hogy javamat akarja.”(272. dicséret 4. v.) Annáék ezt így élték meg.

4. Tehát Istennél kerestek megoldást. Nemcsak otthon egyedül, hanem a gyülekezet közösségében is. Abban az időben napokig kellett gyalogolni, hogy részt tudjanak venni egy istentiszteleten. Amikor ezt meg tudták tenni, az volt az esztendőnek a legjelesebb eseménye. Ők a Silói templomba mentek, mert áldozatot bemutatni akkor ott lehetett.

Van olyan, hogy otthon egyedül sírdogál Anna. Van olyan, hogy ketten istenfélő férjével viszik ezt Isten elé, és van olyan, hogy a nagy gyülekezetben együtt könyörögnek Istenhez. Gyakoroljuk-e ezeknek az imádságoknak mindegyik formáját? Egyedül, társal, társakkal, gyülekezettel. A csendes magányos imáig talán még el is jutunk, de tovább már ritkán.

Nos, Annáék elmentek a templomba. Ők csak évente egyszer teheték ezt meg. De minden áldozatot meghoztak, hogy eljussanak. Ma sokkal közelebbről sem jutnak el sokan az Isten házába.

Azért szerettek menni, mert ezt az alkalmat öröm hatotta át. A találkozás öröme Istennel, barátokkal... Napokig ott voltak.

Örömükbe vegyül Anna szomorúsága. Nem is eszik. Aztán visszarohan az üres templomba, ahol az ajtónál egy székben ott ül az öreg Éli pap. Figyeli Annát, hogy mit csinál. Aggódik józanságáért, elmeállapotáért.

Akkor Anna elmond egy különös imát. Ebben benne van:

1. Nekem tőled nem jár semmi, nem érdelek semmit.
2. Rászorulok a segítségedre.
3. Nem kapkodok fűhöz-fához, egyedül te tudsz segíteni.
4. Ha adsz gyermeked neked szentelem. Nem magamnak akarok játékszert, nemcsak én akarom élvezni az ajándékot. Örülni akarok neki, de nem akarom kisajátítani.

Nagynak látta Istent, magát kicsinek.

Anna kijött a templomból és az arca nem volt már szomorú, még enni is tudott. Békességgel ment haza. Komolyan vette, hogy minden gondját az Úrra vetette. Nem vette vissza és cipelte tovább haza, hanem odatette.

Érezted már ezt? Amikor addig zörgettél Istennél valamilyen gondoddal, míg az imádság végére béke volt benned?

Helyes megoldást választott? Annyira jót, hogy a következő évben már nem tudott elmenni a templomba, mert otthon kellett maradnia szoptatni a kisfiát. Sámuelnek nevezték el, ami azt jelenti: Isten meghallgatott. Vagyis valahányszor kimondta kicsinye nevét, mindig az jusson eszébe, hogy érdemes volt imádkozni, benne bízni.

Anna nem kérdezte meg a 3 éves Sámuel, hogy akar-e hinni Istenben. Tudta, hogy szüksége van Rá. Nem hátrított, hogy majd, ha felnőtt, eldönti. Mit dönt el, ha nem ismeri istent, mert nem beszéltek neki Róla, nem ismertették meg vele? Nem mondta, hogy annyi dolgunk van, hogy nem érünk rá veled templomba járni. Annának ez nem volt probléma. Hittelt tudomásul a hiányát, hittelt hordozta, hittelt vette a karjára és hittelt vitte vissza Isten házába. Szürke hétköznapiak is Isten előtt zajlottak.

Nagyon fontos lenne, hogy mai családokban is így gondolkodnának. Életünk, otthonunk, családkunk tán szégyellni, takargatni való rejtett zugait is megnyitnánk Isten előtt.

Lomentné Szopkó Tünde lelkész